

пари и не ги пръскаше мѣжду царедворцитѣ: той пълняше държавното съкровище, но бѣше скупъ на разнски. Сжщата клика която бѣше свалила прославения му прѣдшественикъ се свързѣ и срѣщу него; той не можа да се удържи и паданието му тъй сжщо биде послѣдвано отъ реакция: не само че проектиранитѣ му подобрения бѣха изоставени, но отмѣниха и много отъ тие, които той бѣше вече извършилъ.

Напусто общественната свърѣстъ, просвѣтена отъ философията, признаваше естественното равенство на хората; привилегированитѣ, като служаха сами отзвукъ на тие идеи въ салонитѣ си, упорно се противяха на прилаганието имъ: военния министръ забрани да са даватъ чинове въ армията на недворянитѣ, а Людовикъ XVI рѣшава да не се даватъ никакви доходни длѣжности по духовното вѣдомство, освенъ на дворянитѣ. — На пусто общественното мнѣние проповѣдваше братството на различнитѣ раси. едно рѣшение отъ върховния свърѣтъ поощряваше съ парична премия търгътъ на армитѣ. — Въ времето на това умствено пробуждание духовенството поиска земанието на строги мѣрки противъ злоупотрѣбляването съ печатното слово; парламента осжди *Философската история на двѣтъ Индии* отъ Райналя, а Сорбоната осждаше *Епохитъ на природата* отъ Бюфона, — и когато вѣротърпимостъта обземаше духоветѣ, духовния съборъ поиска прѣслѣдванието на протестантитѣ; епископитѣ заплашваха самия царъ съ небесния гнѣвъ заради указътъ, който присвояваше граждански права на некаатолицитѣ. — Най сетѣ, когато човѣческия разумъ искаше възвръщанието на човѣческитѣ правдини за народа, епископа, който извършваше миропомазанието на Людовика XVI, за пръвъ пътъ пропусна въпроса, който, спорѣдъ старъ единъ обичай, той трѣбваше да зададе на присжтствующитѣ: „Съгласни ли сте да имате тоя принцъ за свой кралъ?“